

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DE VIEZE GASTEN VEUR DE BRUGSE PUURTE

Ons Kommeere

OnsKommeere

driemaandelijkse buurtkrant van

schrijfclub en fotoclub van
Bij' DeVieze Gasten
Haspelstraat 31 9000 Gent

Redactie & fotografie:
De Schuunschgreivers & Fixatief

Schrijvers:
Els, Nathalie, Greta, Erik, Robin,
Koen, Jessica, Eef, Eline, Laurette,
Roger, Elza, Freddy, Mark, Danielle

Fotografen:
Elza, Karen, Els, Anne, Lia, Isabo,
Markass, Paul, Roger, Leon, Sammy,
Bart, Katelijne, Chris

Eindredactie:
Schuunschreivers

Opmaak:
Karlos

Met steun van:

Dinsdagavond 11 januari - eerste redactievergadering Ons Kommeere 12:
“Heeft iemand een voorstel voor een thema?” ... “Zouden we niet iets kunnen doen met ‘den politieke toestand?’” ... “Mwaah, Komeere en politiek?” ... “Ja maar, we kunnen toch de buurtbewoners vragen wat ze ervan vinden?” ... “Dan gaat het nog steeds niet over de Brugse Poorte.” ... “De Kommeere komt wel maar uit begin april hé. Wat als we tegen dan al een regering hebben?” ... “Ha, en jij gelooft nog in sprookjes zeker!?” ... “We leven hier in de Brugse Poort met 120 verschillende nationaliteiten samen, we zijn kampioen in compromissen sluiten!” ... “Misschien kunnen de politici nog iets leren van de Brugse Poort?” ... “Daar vult ge nog geen Kommeere mee hé!” ...

En zo start de discussie over het thema van deze 12e Komeere, twee uur later zijn we er nog steeds niet uit, maar we zijn er wel over eens dat we iets met ‘den politieke toestand’ gaan doen. Over de manier waarop we hiermee de buurt in zullen trekken zijn we het nog niet eens. Een week later zijn hebben we het gevonden, we gaan op zoek naar hoe de Brugse Poorter zich bij deze toestand voelt en hoe het samen leven in deze buurt verloopt.

Angst, woede, onverschilligheid, gelatenheid, het niemandsland, een trip naar een (toch niet zo heel) ver land; we onderzochten het allemaal. We gingen op stap op 20 februari, het werd een moeizame zoektocht, met een memorabele alles verstijvende ijskoude wind (zoals u meermaals zult lezen) maar ook met heel interessante verhalen.

We konden het niet laten hier en daar een sneer te geven of wat goede raad voor onze allerliefste verkozenen.

Want hoewel er 179 dag geleden al ‘Nil volentibus arduum*’ geponeerd werd, blijkt het toch wat lastiger te zijn dan gedacht. En al zijn we (het volk) ondertussen misschien ‘verheven’ en is onze kennis van de Latijnse spreekwoorden gevoelig uitgebreid, veel schot komt er niet in de zaak. We houden ons bij de Kommeere ver weg van alle partijpolitiek, maar: beste mijnheren en mevrouwen; we vinden toch dat het een beetje heel lang duurt ... dat ‘iets’ vormen vanuit die hele hoge toren daar in Brussel.

Veel leesplezier!

De Schuunschgreivers

*voor hen die willen is er niets lastig

Cover: krijttekeningen van kinderen uit de 6de klas van juf Christine - Het Klimrek, foto's Bart.

INHOUD ONS KOMMEERE JAARGANG 2011 NUMMER 12

Tegenkomst	3	‘t Is wijs om weer thuis te komen (deel 7)	17
Het lijdend werkwoord ‘scheiden’	4	No bullshit!?	18
Fotoreeks	5	La solution Africaine	19
Zondag 20 februari 2011	6	Een kleinigheid over onveiligheid	21
‘t Is wijs om weer thuis te komen (deel 5)	7	Zoek de zeven verschillen	24
De trip	8	Favoriet plekje	25
Een Nachtegaal uit ...Bolivië... in de Brugse Poorte!	11	De vuilbak van Ons Kommeerke	26
Een netelige kwestie?	12	Buurtraad Brugse Poort: WABLIJEF?	27
De Tien Gelijkenissen	14	De Bink van de maand	28
Ontmoetingen in de Groene Vallei	16		

TEGENKOMST

279 DAGEN EN TELLEND

*dit is een tekst
en ja of nee of maar, maar,
misschien willen ze er over praten
of nee, niet,
tenzij eerst,
dinsdagen voortaan woensdagen worden genoemd
we van rechts naar links en terug schrijven
kikkers muizen worden, bergen dalen*

*als al dat vervuld is, want redelijk zijn ze,
dan willen ze, de gekozenen, er over nadenken
nadenken om eventueel af te spreken om desgevallend samen te gaan
zitten om mogelijks te praten over
over een land waar enkele van de aller domste mensen, ter wereld,
andere mensen tegen elkaar opzetten in plaats van ze te verenigen*

*“schop de mensen een geweten”, zei Boon
“als ge deze mensen tegenkomt,” zeg ik,
“schop ze dan hard daar waar het zeer doet
en zo dat ze het voor eens en altijd geweten hebben
en onthouden zullen”*

*want wie gaat dan het ‘gelach’ betalen en de brokken lijmen
en het moeten uitleggen
uitleggen aan kind en vriend, buur en landgenoot en al de rest:
gij en ik en wij dus
wij wij wij terwijl zij zij en zij wentelen in hun eigen gelijk
gelijk varkens in een modderbad van niet beter wetend
en genietend*

*godverdomme en miljaar
’t is toch waar
(hé, hé, dat lucht op!)*

tekst: Mark
foto: Lia

Het lijdend werkwoord ‘scheiden’

Acht plastic zakken vol waren het. Op te halen in een rijhuisje van de Brugse Poort. De man op leeftijd – want intussen is hij een acht en een nul erop volgend gepasseerd – laat ons binnen. Droefheid staat te lezen op zijn gezicht en hij knikt naar de zwarte zakken. “Dat zijn ze dan”, zegt hij. “Je mag ze allemaal meenemen.”

Afscheid nemen. Afscheid ook van noodzakelijke dingen des levens als kledij. Ware het niet dat die zakken de kledij bevatten van zijn echtgenote. “Kijk, meneer,” zegt hij, “er zit heel veel nieuwe, mooie en nog nooit gedragen kledij bij.” Voor ons valt het echter allemaal onder de noemer ‘kledij’. Kledij is ook een heel ruim begrip! Niemand stelt er zich vragen bij. Wie die kledij ooit droeg om er mooi uit te zien bijvoorbeeld. Of wie die iemand was. Nieuw of tweedehands verwijst naar een persoonlijkheid. Het onpersoonlijke van kledij dat wellicht voor een mooi deel van een leven ook persoonlijk werd en dan wordt afgeschreven. En bestaat er een reden voor? Niet altijd. Kringloop geeft die kledij een volgend leven. Denkt Kringloop ook aan het vorige leven?

Intussen zijn de acht zakken opgeladen. Ik groet en bedank voor de gift. Maar al gauw is het dat niet wat belangrijk blijkt. “Het zijn de kleren van mijn echtgenote”, zegt hij bedrukt. Voor zijn eigen leeftijd was het een dozijn jaren te vroeg dat zij ‘wegging’. Dat ‘de scheiding’ er plots kwam. Het doet pijn, dat merk je, en niets kan die pijn verzachten. Het maakt het afscheid nog maar eens duidelijk. Men neemt in zijn leven hier en daar wel eens afscheid van ‘iets’ maar dat het pijn doet, is altijd wel uitgesteld of voor later. Wanneer de man de voordeur sluit, eindigt het moment waarin hij even een luisterend oor had. De scheiding van de kledij van zijn echtgenote is nu een voldongen feit.

Op een ander tijdstip, al een tijdje terug, was het een ander emotioneel moment met een oudere dame - neen, toch niet zó oud. Alweer een afscheid of was het een scheiding van goederen? Een stapel dozen stond netjes klaar in de kleine inkomhal van haar woning. Gereed voor Kringloop.

Ook afscheid nemen van ‘iets’. Heeft dat ‘iets’ een waarde? Zie je het waardevolle van zoveel spullen? Het antwoord is in heel wat gevallen: neen. Het zijn gewone spullen en je kan ermee leven dat zij zich ‘verplaatsen’ in de buurt of zelfs verder. Het is een vlieger die opgaat voor alles dat wordt geproduceerd.

Deze dame pinkt echter even een traan weg en heeft er moeite mee om afscheid te nemen, wanneer zij mij vertelt dat haar echtgenoot korte tijd terug is overleden en dat het zijn kleren zijn, die zij wegschenkt. Afscheid. Je denkt: “Dat is het leven”, maar deze dame denkt nog verder. Het blijkt niet gemakkelijk ‘afschied’ te nemen na een kort gesprek, dat toch ietwat langer wordt. Zij wil nog even de herinnering bewaren en erover vertellen. Een onbekende die ons even doet nadenken, wanneer zij vertelt dat zij heel wat tijd nam om afscheid te nemen van die kledij. Toen was alles mooi gewassen, gestreken en gepakt in iedere doos. Zij voegt er terloops aan toe: “Nadat alles klaar was om mee te geven, toen... toen ging ik nog even vlug, vlug doorheen de inhoud. Plots vond ik nog een mooie cravate en een ander aandenken aan mijn man terug, dat ik wou houden...” Afscheid nemen kan zonder enige twijfel heel zwaar zijn.

Twee droevige verhalen over afscheid die me blijven. En wij voegen er een derde bij. Wij blijven maar afscheid nemen van onze eertijds verkozenen en de nieuwe komen maar niet aan den bak. Iedereen is bezig met de scheiding van inboedel, maar het lukt niet. Waarschijnlijk is het dan toch waar dat scheiden niet zo eenvoudig is... terwijl het scheiden zelf onherroepelijk triest kan zijn voor de man of de vrouw in de Brugse Poort.

tekst: Erik

Beste senatoren moet je nu eens horen:
dit land gaat naar de kloten en
we denken weer eens we moeten gaan voten.
Maar die geschiedenis ken ik van te voren.
Van de morgen heb ik me niet geschoren,
Ik dacht ik laat hem maar even staan.
Misschien zal het land dan niet vergaan.
Lof aan hen die de seks onthoudingen onder knie hebben,
maar dit is alleen een grap van een gynaecologe.
Dus men moet helemaal niet zeuren,
Ik weet wel zeker dat er geen rampen zullen gebeuren.
Er zullen nog kindjes worden geboren,
die later graag hun politieke vaders zouden willen opvolgen.

freddy

Zondag 20 februari 2011

Ons land zit in een bijna onoplosbare impasse. We zijn daarenboven wereldnieuws: België verbrak het wereldrecord als het land dat het langst zonder regering zit.

Ons volkje begint zich stilaan te roeren met hier en daar een ludieke actie, dit in groot contrast met de Arabische landen waar elke dag een of andere demonstratie doorgaat, een protest van het volk tegen hun huidige regering, met zelfs dodelijke slachtoffers tot gevolg.

Is er nog hoop?

We vroegen het aan de buurtbewoners van de Brugse Puurte...

We kregen de deur op onze neus!

“Wij willen niet meer spreken over de politieke situatie in ons land.”

“Wat zullen onze burens zeggen als wij onze mening verkondigen?”

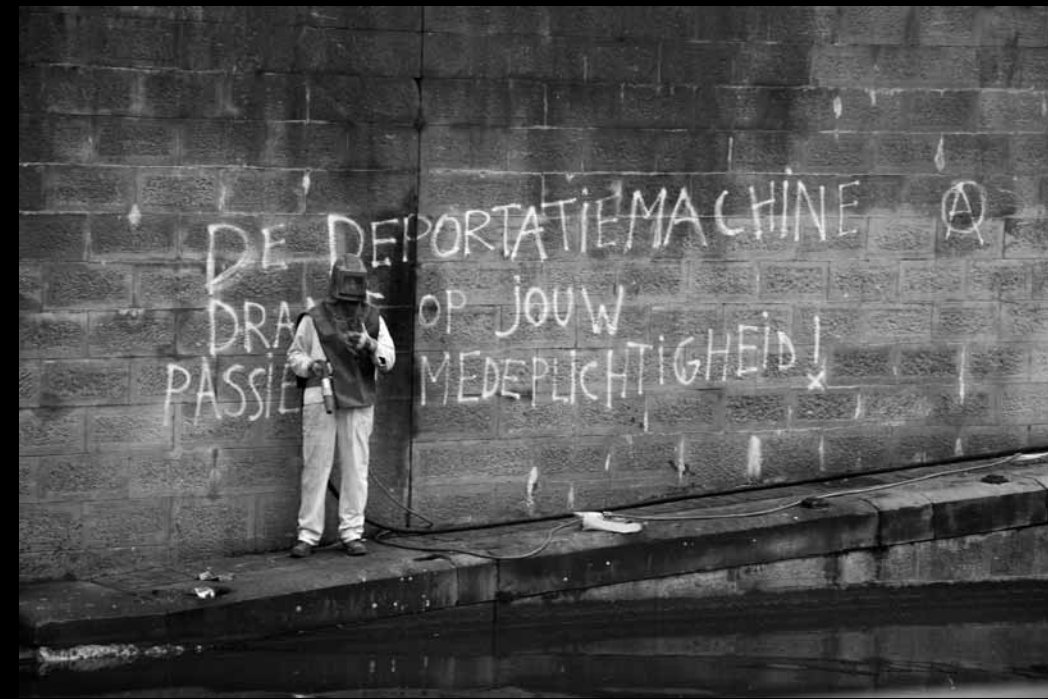
“Meneer, wij leven hier elke dag samen met wel 10 of meerdere nationaliteiten, en ja, we hebben geregeld woorden, soms zelfs eens slaande ruzie, we verwijten elkaar wel eens het een en het ander, maar we respecteren elkaar en meer willen we hier niet over kwijt.”

“Kijk, ik heb 10 katten, 2 honden, een kaketoe en 20 vissen, die komen ook allemaal met elkaar overeen. Ze zijn zo verschillend en toch zo gelijk, maar eigenlijk hebben zij allemaal hetzelfde nodig, een beetje eten en drinken en een dak boven hun hoofd.”

Laat die grote meneren die zogenaamd ons land besturen hier eens een maand samenleven, dan is er nog hoop!

tekst: Jessica

foto: Markass

DE TRIP

Dag één: c'est marrant

Na meerdere keren overstappen kom ik eindelijk aan op mijn bestemming. In de grote aankomsthal zoek ik de bordjes die mij naar de uitgang brengen. Beneden aan de roltrap staat een vrouw die alle mensen aandachtig bekijkt. Wanneer ze mij ziet, lacht ze en vraagt “Elza?” Ik knik. Haar auto staat vlakbij en al snel zijn we op weg naar mijn tijdelijke thuis. Na een stevig avondmaal rijden we naar het centrum van de stad. Ik verwacht mij aan een eerder toeristische rondleiding langs alle belangrijke plaatsen. Niets blijkt minder waar te zijn. Dat ze hier andere gewoontes hebben, daar had ik mij op voorbereid maar wat ik nu zie overstijgt al mijn verwachtingen. Op de tonen van de muziek, die van overal en nergens lijkt te komen, transformeren de gezichten van een groep omstaanders: mens, leeuw, mens, kameleon, mens, kaketoë, mens.

Alsof dit nog niet bizar genoeg is, zie ik hoe twee paarden op een bank aflopen, zich omdraaien en hun achterhand laten zakken. Daar zitten ze dan, met twee naast elkaar, alsof ze het alle dagen doen. Dat dat ook het geval is, lijkt mij de enige logische conclusie als ik naar de reacties van de anderen kijk. Iedereen loopt gewoon verder. Vastberaden om mijn geest open te stellen voor alles wat ik op deze reis meemaak, lach ik vriendelijk naar de twee paarden op de bank en loop snel verder. Niemand wordt graag aangestaard. Even verder kom ik een man op stelten tegen. Hij loopt heen en weer en maakt de vreemdste sprongen. Keer op keer vrees ik dat hij gaat vallen, keer op keer weet hij veilig te landen. Naast hem verschijnt plots een imposante leeuw. Het reusachtige beest gaat liggen en begint zichzelf te wassen. Mijn open geest dreigt zichzelf af te sluiten, dus draai ik mijn hoofd snel naar de andere kant. Opge-lucht haal ik adem wanneer ik daar enkel een konijn zie zitten.

Na een heerlijke tas voor-het-slapengaan-thee beklim ik de trap, loop over de krakende vloer en kruip mijn wiebelende bed in. Wanneer ik de lichten uit doe, zie ik hoe mijn kamer oplicht en weer donker wordt en weer oplicht en weer donker wordt. Wat nu weer? Ik ontdek dat het licht van buiten komt en open de gordijnen. Buiten zie ik alle straatlantaarns ritmisch aan en uit gaan. Open je geest Elza, open je geest.

Dag twee: sous les ponts de Paris

De wekker die om 9 uur afgaat is het begin van een tweede, onvoorspelbare dag. Na het ontbijt word ik afgezet in een grote zaal. Aan de muur hangen vreemde maar mooie schilderijen. Ik bekijk alle

werken aandachtig en merk de twee vreemde wezens op de grond eerst niet op. Met een zacht geluid, iets als ‘tchitchi’, maken ze hun aanwezigheid bekend. Geschrokken zet ik een stap achteruit. De grootste van de twee is paars, met twee grote, zwarte ogen en een pluizige bol aan het einde van zijn gestreepte staart. Naast hem (of haar?) staat een tweede wezen, half zo groot en groen. Ze bekijken mij even nieuwsgierig als ik hen. Voorzichtig steek ik een hand uit. Wanneer geen van de twee enige vorm van agressie lijkt te vertonen, waag ik het de grootste van de twee zacht aan te raken. Het wezen maakt nogmaals een ‘tchitchi’ geluid. Niet wetende of dit als het spinnen van een kat of het grommen van een hond geïnterpreteerd moet worden, trek ik mijn hand traag terug. Ik besluit ze “pokémon” te dopen en loop verder om de rest van de kunstwerken te bekijken. In mijn ooghoeken zie ik hoe het kleurrijke gezicht op een schilderij geeuwt, hoe een zwart-witte bambi een sprongetje maakt en hoe een cactusachtige plant zich tussen de spijlen van zijn kooi probeert te wringen. Telkens ik mijn aandacht op het bewegende kunstwerk richt, staat alles gewoon stil.

Terug op straat staan twee vrouwen op mij te wachten. Ik besluit om niet eens na te denken over hoe ze konden weten waar ik was. We gaan een schoolgebouw binnen. De vrouwen hebben een duidelijk doel, ze gaan zonder enige twijfel deuren binnen, slaan gangen in en lopen trappen op. Snel loop ik achter ze aan, met mijn slecht oriëntatiegevoel lijkt verdwalen me een slecht idee. Het lijkt al vele uren later wanneer we eindelijk stoppen en een klaslokaal binnengaan. Een groep leerlingen bekijkt ons met een verveelde uitdrukking. Eén van de vrouwen gaat vooraan staan en begint een uitleg. Om de zoveel tijd breekt een discussie los, roept er iemand iets of barst de klas in lachen uit. Ik versta geen woord van wat er gezegd wordt en om de tijd te doden observeer ik de leerlingen rondom mij. Voor mij zit een meisje met halflange blonde

haren. Na exact 15 minuten en 38 seconden haalt ze een borstel boven, richt al haar aandacht op haar blonde lokken en stopt na 7 minuten en 54 seconden haar borstel weer weg. Dan haalt een ander meisje haar make-up boven. Ook zij is exact 7 minuten en 54 seconden lang bezig met haar uiterlijk. Ik begrijp onmiddellijk dat hier meer achter moet zitten en begin te rekenen: (7 x 60 seconden) + 54 seconden zijn 474 seconden; 4+7+4 is 15; 1+5 is 6. Na 7 minuten en 54 seconden nadenken over de mogelijke betekenis van het getal 6 geef ik op. Op de vieren-vijftigste seconde slaat de vrouw vooraan op haar bureau, roept iets en loopt de klas uit. De andere vrouw volgt haar en ik besluit dat ook te doen. Ik moet veel moeite doen om ze bij te houden en besluit dan maar te vertrouwen op mijn niet-bestaande oriëntatievermogen. Na vijf verkeerde deuren, acht foute gangen en twee keer de juiste afslag te missen, bevind ik me plots terug op straat. Een auto toetert en wanneer ik de bestuurder herken, stap ik in. Niet veel later zijn we weer thuis. De rest van de avond ge-

beurt er zo goed als niets. Wel kom ik te weten dat mijn favoriete voetbalclub met 4-1 gewonnen heeft. Toch nog iets dat gaat zoals het hoort.

Dag drie: bisous

Ik word pas rond de middag wakker en even lijkt het alsof de vorige twee dagen maar een droom waren. Vandaag, wordt mij medegedeeld, gaan we wandelen in en rond de stad. Het stadscentrum blijkt vol te lopen met gillende, scouts-achtige kinderen. Ze hinken een trap op en af, smeren hun gezichten vol modder en proberen mensen te overtuigen iets waardevols te geven in ruil voor een appel. Vastberaden de dag in rust door te brengen, lopen we van het centrum weg. Ondertussen discussiëren we over hoe je het beste raclette eet: alles in één keer in het pannetje gooien, waar ik voorstander van ben, of enkel de kaas erin leggen en de rest er pas in je bord aan toevoegen, dat hier de gewoonte lijkt te zijn. Vanzelfsprekend leidt dit gesprek ertoe dat we vanavond raclette zullen eten. We zullen het elk op de ons niet-bekende manier proberen, de smaak en het uitzicht objectief beoordelen om dan te besluiten dat de eigen manier toch de beste is. We passeren een kapper. Op de ruit staat een afbeelding van een vrouw, een man en een kat. Een kat? De bijbehorende uitleg gaat als volgt: uit lokale, universitaire studies is gebleken dat veel katten en vrouwen hetzelfde type haar hebben en dus naar dezelfde kapper kunnen. Verbaasd vraag ik mij af of op de universiteit thuis ook zo'n studies bestaan. We beklimmen een heuse heuvel. Boven

blijkt een prachtige citadel te staan. Een grote platte steen is de ideale rustplaats na de zware beklimming. Terwijl ik de citadel bekijk van op mijn troon, nadert er een vreemd silhouet: een wiel met daarbovenop een half lichaam met twee armen en een hoofd. Wanneer het wezen nog enkele meters van mij verwijderd is, zie ik dat het lichaam wel degelijk volledig is en dat het wiel toebehoort aan een eenwieler. De jongen stopt vlak voor ons, geeft elkeen twee chocolaatjes en rijdt verder. Beduusd staar ik naar de snoepjes in mijn hand. Pas nadat mijn gastmoeder

“Wel kom ik te weten dat mijn favoriete voetbalclub met 4-1 gewonnen heeft. Toch nog iets dat gaat zoals het hoort.”

er één in haar mond steekt, durf ik hetzelfde te doen. De andere verdwijnt in mijn jaszak. We lopen terug richting het centrum, ter afsluiting van deze wandeling willen ze mij het theater tonen. Aan de ingang staat een grote vuilbak met een vrolijk gezicht op geschilderd. Ik gooi het papiertje van mijn chocolade erin en spring nog net geen twee meter in de lucht wanneer een

heldere stem “Bravo!” roept. Op zoek naar de bron ervan loop ik enkele keren rond de vuilbak. Niemand te zien. Ik buig mij over de vuilbak en kijk er in. Ook hier niemand te zien. Wanneer ik mij omdraai zie ik mijn gastmoeder bijna dubbel klappen van het lachen. Met een vragende, licht geïrriteerde blik wacht ik tot ze terug in staat is te praten. Blijkt dat alle vuilbakken hier praten, zodat de mensen ze aardig gaan vinden en minder afval op de grond gooien. Weet ik veel. Het theater zelf is imposant. Op dit moment is er een evenement aan de gang genaamd “Dansende Thee”. Ik beeld me in hoe allerlei soorten theekannen, theekoppen, theebuidels en theezakjes samen dansen. “Mag ik deze dans van u?”, vraagt een theekan aan een theekop. Ze giechelt verlegen en loopt dan met hem de dansvloer op. Bij gebrek aan armen en benen draaien ze samen maar wat in het rond. Af en toe valt zijn deksel bijna op de grond of botst zijn tuit tegen haar handvat. Dan verontschuldigen ze zich snel, kijken schichtig rond om te verifiëren dat niemand hun lomphigheid heeft gezien en draaien weer verder. Ik ben licht teleurgesteld wanneer ik de zaal binnen kom en enkel mensen zie. Tussen de langs snellende benen, rondzwierende hoofden en wapperende armen zoek ik tevergeefs naar een teken van de theekop. Dansend? Ja. Thee? Nee.

Dag vier: rhume de printemps

Ik word wakker van een geluid dat van ver weg lijkt te komen. Het duurt even

voor ik versta wat er geroepen wordt: “Allo? Allo?” Zo stil mogelijk klim ik uit mijn bed en sluip naar de deur, geen gemakkelijke opdracht met zo’n krakende vloer. Wanneer ik mijn hoofd uit het deurgat steek, schrik ik van het hoofd van mijn gastmoeder dat ondersteboven in de gang hangt. Pas nadat ik van de schok gekomen ben, zie ik het luik van de zolder. Ze lijkt even hard geschrokken als mij en even is het stil. Dan roept ze weer: “Allo? Allo?” In één vloeiende beweging landt ze met beide voeten op de grond. Na een laatste “Allo?” loopt ze de trap af en verdwijnt uit het zicht. Dan dringt het tot mij door welke dag dit is. Vandaag ga ik naar huis! Mijn rondspringende gastmoeder alweer vergeten (een mens went na enige tijd aan de vreemdste dingen) haast ik me om me aan te kleden en mijn spullen bij elkaar te zoeken. Als afscheidsontbijt krijg ik pannenkoeken met banaan en chocoladesaus.

Voor ik het weet heb ik weer vertrouwde grond onder de voeten. De wandeling naar huis is die dag niet anders dan de tientallen, honderden, duizenden vorige keren. Aan het zebrapad komt een man op een eenwieler met een hond in zijn armen langs gezoefd, gevolgd door twee lantaarnpalen die kwaad aan en uit flikkeren. Aan de natte sporen onderaan hun palen te zien hebben ze alle recht om boos te zijn. Niet veel verder kom ik de buurvrouw tegen die op dit moment het gezicht van een konijn heeft. Wanneer ik verder loop, zie ik nog net hoe haar plu-

zige vacht door veren wordt vervangen. Ik steek mijn handen in mijn jaszakken tegen de kou en vind daar een chocolaatje. Nonchalant gooi ik het papiertje in de eerste de beste vuilbak die ik tegen kom en eet de chocolade op. De vuilbak roept mij nog een vrolijk “Proficiat!” na. Wanneer ik een hoek om sla, struikel ik bijna over een bank die midden op de stoep staat. Geïrriteerd kijk ik rond om iemand de schuld te kunnen geven van mijn bijna gebroken ledematen. Een paard komt haastig een deur uitgesneld en verontschuldigt zich voor de in de weg staande bank. Ik aanvaard de excuses en loop snel

verder. Nog even en ik ben thuis.

Na zeven minuten en vierenvijftig seconden sta ik voor de juiste deur en haal de bijpassende sleutel boven. Voor ik het huis binnenstap, blijf ik nog even staan. Het lijkt alsof ik de rennende lantaarnpalen, pratende vuilbak en het zich excuserend paard van onderweg al eerder ontmoet heb. Is thuis dan toch niet zoveel normaler? Of is het gewoon even bizar?

tekst en foto's: Elza

EEN NACHTEGAAL UIT ...BOLIVIË... IN DE BRUGSE PUURTE!

Roger sprak met Annita, een liefvallige dame die zich tijdens het interview ontpopte tot een zeer spirituele vrouw die weet wat ze wil! Annita (1986) is geboren en getogen in “Cochabamba”, een stad ergens in Bolivië, gelegen in een dal tussen hoge bergen waar het aangenaam leven is, vol openheid en waar iedereen gul, vriendelijk en goedlachs is. De stad staat vooral bekend voor haar roemrijke muziekschool, het Instituto Eduardo Laredo, waar talent wordt “gecultiveerd” vooraleer het aan de buitenwereld toe te vertrouwen. Ook de winnaar van de Koningin Elisabeth -wedstrijd voor viool uit 1959 werd daar gevormd!

Haar volledige naam, “Annita Pardo Canedo”, klinkt al als een lied op zichzelf en de muziek zal wel een kwestie van genen zijn want papa was en is een veelzijdig muzikant die bals, feesten en huwelijken opluistert terwijl mama het kroost voor haar rekening nam en een echte “moeder aan de haard” is. Ook de broer heeft de muziek in zich want die speelt niet onaardig op de trompet en studeert voor handelsingenieur.

Ze is ervan overtuigd dat ze ooit een zeer bekende operazangeres zal worden, want daar ligt de droom, daar ligt de toekomst! Nochtans was piano de voorbestemming van haar muzikale studies, maar tijdens de opleiding kwam alras haar mooie stem naar voor en besliste men om haar ook zang te laten studeren. Op zeventienjarige leeftijd, als jongste deelnemster aan de 1e wedstrijd voor zang in de muziekschool, kwam, zong en won zij de 1e prijs: een maand verblijf in Duitsland (met verplichte spoedcursus Duits!) én zangstudie. Die reis kwam goed uit, zo beschikte haar levenslot, want zij had ondertussen kennisgemaakt met een jongeman uit Zwijnaarde die een jaar in Bolivië vertoefde in het kader van een “uitwisselingsproject”. Het was liefde op het eerste zicht, maar zoals de zaken zich voordeden met weinig toekomstmogelijkheden... hij hier, zij daar... Iedereen dacht dat die liefde een stille dood tegemoet ging tot die reis naar Duitsland er kwam en er plots andere horizons verschenen.

Zij was jong, maar wist toen al wat ze wou bereiken: een carrière als operazangeres! Zij deed haar ingangsexamen voor het conservatorium in Gent (wat de liefde toch doet!), slaagde uiteraard en dan moest de beslissing vallen. Zij keerde na die maand Duitsland terug naar Bolivië en in samenspraak met haar ouders kreeg zij haar zin om naar België te komen en hier haar zangstudie voort te zetten. Bolivië is nu eenmaal niet het land waar men de colloratuur erg op prijs stelt en er is dus helemaal geen toekomst voor een klassiek geschoolde zangeres.

Restte er nog één probleem... waar wonen? Een kot huren was onmogelijk (niet haalbaar voor de ouders), maar ook daar kwam de liefde weer te voorschijn. Beide ouderparen waren akkoord dat zij zou inwonen in Zwijnaarde om de 5 jaar durende studie te voltooien. Annita begon dan ook aan een snelstudie Nederlands (geholpen door het liefje uiteraard), een taal die zij zich vrij snel eigen maakte door het lezen van boeken, tijdschriften en andere uitgaven. Door de zangstudie in vele talen deed zij eveneens kennis op van het Frans en Engels, en aangezien de leraar zelf uitsluitend Engels sprak was dit noodzakelijk! Door haar inzet beheerst zij nu al die talen vrijwel goed!

Nu de studies afgelopen zijn, volgt de grote vraag: “Wat nu??”. Vraagtekens uiteraard, maar haar grote verlangen is om door te zetten en operazangeres te worden, te kiezen voor een leven vol muziek, studie en doorzetting. Maar dat heeft zij er voor over. Binnen afzienbare tijd gaat zij voor een maand naar Engeland en daarna wordt het serieuze werk grondig aangepakt om de toekomst te verzekeren door audities te doen in Duitsland of eender waar.

Op de vraag hoe zij het leven hier vond na haar inwijking betreft haar gezicht en lacht zij. In de eerste plaats duurt de winter hier verschrikkelijk lang. Sneeuw heeft zij hier de eerste keer van haar leven gezien. Inzake taal was het een enorme aanpassing gezien de verschillende dialecten. Gents vindt zij grappig, maar noodzaakt haar aandachtig te luisteren. Wat haar echter opviel was de houding van de mensen hier. In Bolivië is iedereen open en spontaan, hier is iedereen individualistisch en gesloten. Men komt moeilijk tot vriendschap en zij vindt het raar dat de gemoedstoestand hier samengaat met het weer! Bij regen lijkt iedereen down en bij zon is men opgewekt. In Bolivië is iedereen iedere dag in dezelfde stemming. Geen wonder ook, met zoveel zon en als laagste temperatuur in de winter 7 graden!

Zij is eind 2010 gehuwd in Bolivië en is – per toeval – in de “Brugse Puurte” beland, in een eigen huisje. Haar burens kennen haar nu, weten dat zij zangstudie doet en dus ook de nodige “stemopwarmingen” moet doen. Een buurvrouw is celliste en terwijl zij zingt, oefent de andere cello en genieten ze van elkaar. Zij vindt de buurt waar zij woont “schattig”, zij geniet van het pleintje voor haar woonst, luistert naar de spelende kinderen en... is er gelukkig!

tekst: Roger

Een netelige kwestie?

Gent, 20 februari 2011

Een miezerige, grijze en koude zondagnamiddag begon met een bijeenkomst van een zootje ongeregeld, klaar om de Brugse Poort te veroveren. Met de wapens in de aanslag gingen teams van twee de buurt in ...

Eén ploegje van een fotograaf en een schrijver besloot op zoek te gaan naar “niemandsland” in de Brugse Poort. Enthousiast vertrok het tweetal naar het Luizengevecht.

Het gebied aftastend en speurend naar wat menselijke beweging stoten we op een achtergelaten knuffelbeer, zetels, afval en graffiti op één van de omliggende muren. De veelzeggende slogan: “no nations, no borders, I world” trekt meteen onze aandacht, tot we plots twee zoekende figuren opmerken langs de muren, die de grenzen van het park blijken aan te geven. Nieuwsgierig volgen we hen. Het blijken

twee Bulgaarse madammen te zijn, die wel zin hebben om te praten. Gelukkig zijn er geen al te grote taalbarrières; we kunnen ons beste Frans gebruiken. Even later komen we te weten dat de vangst niet zo groot is. In dit grensgebied dat aan niemand toebehoort, zijn er maar weinig propere brandnetels te vinden. We hebben het over koetjes en kalfjes, bij wijze van afscheid worden we uitgenodigd voor een avondje stappen in een Bulgaarse discotheek.

Bij het verder onderzoeken van het Luizengevecht – een nog braakliggend terrein, moeilijk begaanbaar, onbewerkt en een beetje onherbergzaam – botsen we nog op een papa met zijn zoon (op zijn driewieler). Ze komen regelmatig naar het speeltuintje in dit park.

Merkwaardig hoe heel dit Luizengevecht is afgemaakt met muren, traliehekken en hermetisch afge-

sloten deuren, waar dan ironisch genoeg een bordje “Iedereen welkom” moet uitnodigen om binnen te komen. Het park als grens tussen buiten en binnen, openbaar en privé.

We besluiten om via het Seghersplein en de Phoenixstraat af te zakken naar het Groene Vallei-park. Onderweg komen we nog een aantal internationale studenten tegen, die net een namiddagje bowlen achter de rug hebben. Al wandelend proberen we een gesprek aan te knopen, maar ze hebben een tempo, alsof ze de Brugse Poort zo snel mogelijk willen verlaten. Veel meer dan wat ze studeren en welke nationaliteit ze hebben, kunnen we hen niet ont-futselen.

Vlak vóór we de Groene Vallei over het fietsersbrugje bereiken, ontmoeten we een man, die net uit één van de deuren van de re-

sidentie komt. Hij woont op een loft, die over het park uitkijkt. Als we hem vragen of het park voor iedereen toegankelijk is en veel gebruikt wordt, geeft hij ons vriendelijk mee dat hij zelf weinig in het park zit, maar dat hij vanop de bovenste verdieping een prachtig uitzicht heeft.

Over de betonnen paadjes tussen het grasveld wagen we ons in de Groene Vallei. Bij de houten brug, als poort naar de Leiekaai, zijn we toeschouwer van een vertederende ontmoeting. We maken kennis met een lieve Bosnische moeder en haar kroost, die we een tijdje begeleiden doorheen het park. Drie jongens, een meisje en een één maand oude baby vragen om de beurt de aandacht van hun mama. Maar nu er nieuwe mensen bij zijn, vinden de twee oudste jongens – één van een Spaanse en één van een Vlaamse papa – het nodig om tegen elkaar op onze belangstelling te wekken. Ik vind het ongelooflijk hoe deze dame alle grenzen weet weg te werken en hoeveel talen ze spreekt. Ze houdt ervan om in dit familiepark te komen wandelen en gelooft in dit stukje neutrale, groene long voor de buurt.

Bij de betonnen bankjes, nabij de appartementenblokken, treffen we

twee rasechte Gentenaars aan met hun honden. Van hen krijgen we een net iets ander plaatje te horen. De houten brug, die de toegang tot het park gemakkelijker heeft gemaakt, benoemt de man als een “monster”. De andere culturen hebben volgens hem geen respect meer voor de oudere, “echte” Gentenaars en komen de rust verstoren.

Een aantal uren later en bijna verkleumd, nemen we afscheid. Aan de houten brug spreken we nog een laatste man aan, die net in deze buurt vanuit het platteland is komen wonen. We nodigen hem uit om iets warm te gaan drinken in Trafiek. Ook de Gentse madam

met haar hondje lopen we opnieuw tegen het lijf in “ons stukje niemandsland”. En zo komen onze omzwervingen in het kleurrijke Pierkespark tot een einde.

Ook al willen we streven naar één wereld, zonder grenzen en zonder naties, uit deze namiddag dwalen door neutrale zones blijkt dat niets is wat het lijkt. Soms lijkt het park een gebied vol mijnen, waar je kwetsbaar bent voor het “vijandelijk vuur”. Een niemandsland als gebied tussen de frontlinies van twee elkaar bestrijdende legers. Een plaats die bepaalde groepen zich toe-eigenen of een plaats die de eerste buurtbewoners zouden willen verdedigen als een veilige plek, zonder inmenging van vreemde “machten”. Samenleven in een multiculturele buurt loopt niet altijd van een leien dakje, maar dat neemt niet weg dat we niet kunnen dromen en genieten van de onverwachte ontmoetingen met onze buurtbewoners. Een boeiende namiddag door letterlijk onbewoond gebied in de Brugse Poort laat toch de vraag hangen: “Waarom kunnen we niet gewoon vrienden zijn?”

tekst: Nathalie
foto: Lia

DE TIEN *GELIJKENISSEN*

Stel

Stel, je krijgt de kans om een eigen partij op te richten. (En deze zin is belangrijk. Mocht je hier de draad kwijtraken tijdens het lezen; keer dan rap even terug naar deze zin en bedenk dat het maar een spelletje is.)

Een opdracht: stel, je krijgt de kans om een eigen partij op te richten en daar iets mee te doen. Links, rechts of iets in het midden. Een afhankelijke subsidieneukende, nietszeggende bende, de hoer van het regeringsfront? Of een guerrilla, onder de tribunes, hard roepend en compromisloos? Een nieuwe partij los van alle bestaande flodders die op dit ogenblik het hardst roepen en zich te pas en te onpas door uw televisiescherm laten rijden. Los van de gemaquilleerde pitbull en de loslopende strikjesverkoper. Los van enige vooringenomenheid en enig bestaand partijpolitiek programma. De verdacht frisse en de verrassend onfrisse hersenspinsels van de maatpakken en mantelpakjes achterwege latend.

Een schone lei, een nieuw begin. Ahum, quasi onmogelijk. Maar stel. En je begint met een opsomming, je loopt rijtjes af, je vloodt partijprogramma's uit. Je kijkt, je vergelijkt, je schraapt, je schraapt opnieuw en je vindt overal hetzelfde. Met andere woorden, met andere kronkels, maar toch, hetzelfde.

De IK-alliantie? Nah, die bestaat al lang. De VLZ, 'Van Lopende Zaken'. Bestaat ook al, intussen al 279 dagen ... en je denkt na, je denkt lang na.

Mission impossible. Werkelijk, niet doenbaar.

Dan maar het Kookboek erbij halen. En een alfabet.

VRIE: 'Verenigd Rond Interne Eigenheid'.

WIJS: 'Wij IJveren Samen'.

VRIE en **WIJS** wordt het.

Je prepareert uiteraard twee partijen want één is geen en er moet een oppositie zijn. Een plus en een min, peper en zout. En er moet een mogelijkheid zijn om moeilijk te doen en dingen af te breken. Niet opbouwen, daar doe je niet aan want niet interessant genoeg en de kans bestaat dat je hierdoor je achterban voor het hoofd gaat stoten en alleen jankend in het bos achter blijft, een maagzweer en een derde onderkin kwekend. De tegenpartij moet er eentje zijn die het VAAR kan maken en die een samenleving wil creëren. Kwestie van het contrast wat bij te kleuren en uw recept stevig te kruiden. Af en toe moet de boel overkoken ook. Dat is bewezen en niet erg. Zonder actie geen verandering. Af en toe een goei rammeling –figuurlijk, dankuwel- doet nadenken, doet je jezelf in vraag stellen en maakt dat je de schoenen koopt die je ook effectief passen. En af en toe eens niezen zonder zakdoek binnen handbereik kan deugddoend zijn.

Maar we zijn aan het zeuren, **VRIE** en **WIJS** dus.

VRIE

- een zuivere Brugse Poort voor alle authentieke Brugse Poortenaars
- een vrij hoofd, zonder wapperende vaandels
- een vrije eigen economie in een eigen Bevrijdingslaan
- publieke ruimte voor wie het verdient
- ruimte tout court voor de verdieners

slogan: "Zeg 'ja' tegen **VRIE**, wij zorgen voor uw centen!"

WIJS

- een vrije Brugse Poort
- een vrij hoofd, zonder meer
- een vrije Bevrijdingslaan
- publieke ruimte
- ruimte tout court

slogan: "Zeg 'ja' tegen **WIJS**, wij zorgen voor U!"

Voilà, hou het vooral simpel. Geen diner voor 20 man/vrouw plannen als je nog geen ei kan bakken. Minder is meer. Begin ook niet met 'ludieke acties'. Die werken niet. Het enige wat daar uit komt zijn gefronste wenkbrauwen en eindeloze ergernis. Platter dan platte kak. Dus neen, geen baard laten groeien om iets te bewijzen. Zet uw 2 partijen ook niet op een voetbalveld om uw punt te maken. En laat al helemaal niet de onschuldige hand de kolen uit het vuur halen. Uw favoriete partij mag ook de wereld niet gaan redden. Dat is erover. Te ambitieus en niet geloofwaardig. Als je hen dat laat beloven weet uw kiespubliek direct dat ze ferm worden gepakt. Laat uwe 'favo' zijn kiespubliek helpen om de wereld te veranderen. Dan ben je goed bezig.

Je rondt af met een zuinig 'Wat hebben we geleerd' uit bovenstaande vingeroefening, een Vlaamse kok waardig:

1. De fond moet zuiver zijn.
2. De cuisson niet te hard, maar ook niet te zacht. Quasi niemand wil de tegenpartij bloedend in de touwen zien hangen.
3. Dosereren is belangrijk. Een kiespubliek dat gillend de aftocht blaast getuigt van een slechte aanpak en vooral van slechte wil.
4. Goed afwegen. Wat kan? Wat kan niet? De Hoer of de Guerrilla?
5. Pasklare oplossingen zijn een uitweg soms maar mogen geen 'bon ton' worden. Geen instant keuken aub.
6. Laat de zaken niet aanbranden. Branden zijn te voorkomen. Overkoken daarentegen ...
7. Voorstellen moeten aanzetten tot watertanden. Zet je kiespubliek iets voor waar ze hun tanden in kunnen zetten. Geen extra haargroei dus.
8. Geschifte oordelen en niet bindende zaken zijn te mijden.
9. Zoet en zuur, yin en yang, enfin het verrassingseffect.
10. Serveer uw mensen een perfecte omelet in plaats van een ingezakte soufflé!

Volgende opdracht:

Creëer een collectief, rechtlijnig, rechtvaardig en tegelijkertijd duidelijk 10-punten partijprogramma dat een culturele en sociaal-economische inslag heeft, gezins- en kindvriendelijk, waar sensibilisering en leefbaarheid centraal staan. Volgens de regels van de kunst en het Kookboek van de Boerenbond.

De woorden: 'sluipen, ondermijnen, eigen, grootscheeps, structuren, innovatie, kenniseconomie, versnippering, ondernemingsvriendelijk, homogeen, bevoegd-heden, hopeloos, eindspel, toenadering en verschillend' mogen NIET worden gebruikt.

Succes!

ONTMOETINGEN IN DE GROENE VALLEI

Samen met fotografe Anne ging ik op een ijskoude zondagmiddag wandelen in het park van de GroeneVallei. Onderweg dachten we na hoe we zelf tegenover de 'politieke situatie' in ons land stonden. Anne bijvoorbeeld wil ook kunnen stemmen op Waalse politici en ze wil meer eensgezindheid in ons kleine land. Hierdoor kwamen we terecht bij het woord "verandering". We beslisten om toevallige passanten de vraag te stellen wat zij graag zouden willen veranderen, in hun leven, en in ons land. Hoe zien zij hun toekomst? Voor sommigen is het antwoord op deze vraag heel eenvoudig: "Als ik dan nog leef, zal ik gelukkig zijn."

Bruggeling Yvan staat toe te kijken hoe zijn Nederlandse vrouw Ans hun goed afgerichte hond laat lopen en doet luisteren in het park. Gevraagd naar hun toekomstplannen, vertellen ze dat ze graag naar Frankrijk zouden verhuizen, voor het warmere klimaat.

Ans woont al jaren in België, maar ze liet zich niet naturaliseren tot Belg: "Ik blijf Nederlandse, ik voel me zo."

Yvan is een gepensioneerd handelsreiziger die de hele wereld rondreisde voor zijn werk. Toen hij in Saoedi-Arabië was, ondervond hij dat de gewoontes daar heel erg streng zijn. Het koppel is van mening dat immigranten gerust hun godsdienst mogen beleven, maar ze zouden zich moeten aanpassen aan de situatie waarin ze terechtkomen.

In Afrika zag hij op den duur het verschil niet meer tussen "zwarten en witten". Hij benadrukt dat wanneer je als gast in een ander land bent, je respect moet hebben voor de eigenheid van de cultuur waarin je terechtkomt.

Het gesprek komt onvermijdelijk terecht bij de politieke situatie in ons land. Het koppel vindt dat de huidige ge-

neratie de situatie aan het verpesten is voor de kinderen. Yvan: "Ik excuseer me op voorhand al voor mijn zware taal, maar... de politiciers van nu hebben geen kloten aan hun lijf."

Nadat we afscheid namen van dit hartelijke koppel, komen we de 82-jarige Bea tegen. Ze zit op een bankje in het park en we mogen naast haar plaatsnemen. Gevraagd naar hoe zij zich voelt bij de situatie in ons land, vertelt ze: "Ik ben 82 jaar en dan trekt ge u dat niet meer aan." Zij vond de Gentse actie waarbij het wereldrecord "regeringsonderhandelingen voeren" op ironische wijze gevierd werd, maar bedroevend. "Ze maken er een feest van, de andere generatie. Terwijl de situatie in België heel triestig is. Ik denk niet dat er een regering gaat komen, op dit moment toch niet." Meer dan vijftig jaar lang ging Bea stappen met steeds dezelfde groep: "Wij waren 'gedresseerd'. Nu vechten ze onder elkaar, de jongeren." De marsen die gestapt werden, vonden vaak plaats in Wallonië. "Zij zijn gelijk zij en ik", zegt Bea, "wat heeft een taal daar nu mee te maken?"

Met dezelfde vriendengroep bezocht ze ook vele buurlanden. "Wij hadden nooit problemen. Wij waren gelukkig. Het waren altijd dezelfde mensen en er was nooit ruzie. De regel was dat ge niets mocht vertellen over elkaar, maar het wel denken (lachje). De leidster had hierin een grote verantwoordelijkheid."

Opnieuw komt het gesprek op respect hebben voor elkaar. Ze vindt dat de kinderen van vandaag een betere opvoeding zouden moeten krijgen. "Als je als oudere op de bus of de tram stapt, geen enkele van hen staat recht. Dat vind ik degoutant." Draait het dan allemaal om respect?

Voor Bea hoeft het leven niet moeilijk te zijn: "een dak boven uw hoofd is goed genoeg, ge hebt geen weelde nodig." Ze besluit: "Ik ben gelukkig met het leven dat ik gehad heb."

tekst: Eef
foto Anne

'T IS WIJS OM WEER THUIS TE KOMEN (7)

De vrouw van mijn broer heeft een vriend en Reckie is zijn naam. Ooit, toen hij jong was, heeft iemand hem zo genoemd en dat is zo gebleven. Reckie. Tijdens het weekend kom ik hem soms tegen in het grootwarenhuis aan de Bevrijdingslaan. 't Is daar altijd leuk. De meisjes die er werken helpen elkaar om de zaak rond te krijgen. Elke dag opnieuw. Als ik er mijn weg niet vind bij het zoeken naar een bepaald product staan ze steeds klaar. Met de glimlach. Zo is het mooi, want de klanten aldaar spreken soms talen waarmee we elkaar niet meteen begripen. Maar dan lachen we en hebben we onze handen voor een gebarentaal. Zo vinden we steeds wat we nodig hebben in het grootwarenhuis aan de Bevrijdingslaan.

Maar terug naar de vriend van de vrouw van mijn broer. Reckie. Reckie is mijne maat. Al jaren. Ik kom hem soms tegen in het grootwarenhuis aan de Bevrijdingslaan, maar eigenlijk woont hij in Gentbrugge. Of beter gezegd, in Moscou. Hij zegt het zo graag dat hij daar woont. In Moscou. Dat klinkt nogal schoon als ge hier in Gent woont. Moscou. Hij woont er aan de spoorweg. In feite nogal normaal als ge weet dat zijn pa van kinds af aan bij de treinen heeft gewerkt. Het was zijn schoon leven. Maar nu is hij op pensioen, zijn pa.

Om het grote, zwarte gat na de loopbaan des werk te dichten heeft de goede man zijn hobby waarlijk leven gegeven. Het was in feite al lang zijn plezier. Reckie zijn pa verzamelt namelijk treinen. En niet zomaar van die gewone. Neen. Het zijn van die echte Märklins. Ge kent ze wel. Die van vroeger. Ze staan daar op de schouw in hun woonplaats en ook voor het venster aan de straatkant. Schoon! In Moscou waar de treinen rijden. Aan de andere kant van Gent.

Maar ja, de wereld is klein, en als ge uw vrienden eens wilt zien op

lijke sloebers samen boodschappen te doen.

Zegt Reckie plots terwijl we in het grootwarenhuis rondliepen: "Vindt gij ook niet dat de verpakking van de kindervoeding en die van de dierenvoeding zo erg op elkaar lijken?" 'k Zeg: "Reckie, awel, 'k heb daar nog nooit bij stil gestaan bij het winkelen, maar nu ge't zegt?" En inderdaad, toen ik er op begon te letten: de kleuren en lay-out van de verpakking voor de voeding van onze kinderen en onze huisdieren zijn zowat gelijk van format. En waar ligt de grens? We hadden weer eens pret en vrolijk wandelden we het grootwarenhuis buiten. We gingen dan nog eens langs bij Mustafa, de slager even verderop aan de Bevrijdingslaan. Want telkens we elkaar tegenkomen op de Brugse Poort gaan we daar een 'kiekske' kopen. Zo eentje van het spit, met alles erop en eraan, samen met Marokkaanse groenten en een paar warme patatten. En dan met ons drieën naar huis.

Daar wachtte ons een verrassing op in de gedaante van onze vrouwen. Zij waren ondertussen, bij toeval en zonder ook maar aan ons gedacht te hebben, gearriveerd. Zij waren eveneens in een prettige bui, want net als ons, hadden ze elkaar reeds een tijdje niet meer gezien. Het feest kon beginnen. Zo is 't wijs uw vrienden uit de andere kant van de stad eens terug te zien.

tekst: Koen V. 07. 03.2011
foto: Chris

No bullshit?!

Ondanks het koude, miezerige weer was er een talrijke opkomst die zondag. Toch had iemand zijn kat gestuurd maar zelfs die was blijkbaar niet komen opdagen. Haar lege mandje stond tussen de computers en fototoestellen in de redactieruimte.

Vóór we op pad vertrokken voelde ik me leeg en niet zo laaiend enthousiast. De batterijen van het fototoestel moesten eveneens opgeladen worden. De mening vragen aan toevallige voorbijgangers over de politieke impasse: niet echt mijn geliefkoosd onderwerp...

Juist daarom was ik bijna opgelucht om vooral kinderen ons pad te zien kruisen. 't Begon met 3 stoere jongens die gewillig allerlei acrobatentoeën op de fiets uithaalden. Vooral de oudste bleek een echt showbeest. Misschien was het tromgeroefel op de achtergrond er verantwoordelijk voor dat ze zo hun best deden?

Vergeefs peilend naar enigszins relevante beschouwingen kwamen we terecht in een volks cafeetje waar we het bijna aan de stok kregen met één van de tooghangers. We bezorgden de arme drommel letterlijk en figuurlijk oprispingen, toen we wat bleven aandringen. Uiteindelijk viel ik zelf door de mand, want hij had het bij het rechte eind: "Waarom stel jij me een vraag waar je zelf geen antwoord op weet?"

Berucht bleken we te zijn in de Brugse Puurte, want we werden spontaan her-

kend door 2 vrouwen. Ze vonden terecht dat "loon naar werken" geldt, ook voor politici. "Wij moeten ook knokken voor ons (karige) loon."

Dobbelspelers deden me bedenken dat wij, zoals die rollende steentjes, slechts een speelbal zijn in handen van de bewindvoerders. "Alea iacta est" werd er al 279 dagen geleden gezegd, maar we zijn nog steeds aan het wachten op dé teerling die alles aan het rollen brengt.

Na wat oeverloze discussietjes, sowieso niet "to the point" leidend, stappen we, toch wat opgewarmd, verder.

Plots zie ik in de straat 2 identieke honden, keurig aan de leiband, parmantig voorbijlopen. Waren wij Vlamingen en Walen maar net zo één! Beseffen we dat ook wij aan 't lijntje gehouden worden? Enkel samenhangigheid leidt tot macht i.p.v. die eeuwige 2-spalt. Jan met de pet, de man in de straat wil helemaal niet zo hardnekkig splitsen. In de grond zoekt hij geen onrust. Dit zogenaamde conflict wordt al jarenlang zinloos gemanipuleerd en uitgesponnen door onze ontelbare politici.

Zaken die echt belangrijk zijn, schuiven zo

achter de coulissen. Het politieke steekspel is krampachtig en duurt eindeloos lang. De meeste Belgen ondergaan dit alles lijdzaam.

We wandelen verder, richting Bourgoyen. Rustig dobbert een koppeltje mandarijn-eendjes voorbij. Vreedzaam, ons quasi uitlachend met hun karakteristieke gekwaak. "Waar maken zij zich druk over?" lijken ze te denken. We lopen letterlijk vast in het modderige wegje.

In de verte ontwaren we een betaalde parking en maken er kennis met een Engelstalige familie. We mochten enkel foto's van de kindjes nemen. Wantrouwig controleerde een volwassene of er stiekem niet toch een "kiekje" gestolen was.

Heel de wandeling door blijven we trouw aan het motto: "No bullshit". We kwamen wel veel shit tegen, maar zonder boel. De voorliefde van de fotografe voor het fotograferen van stront werd rijkelijk beloond. "Gastvrij" werd me op verzoek de toiletten getoond. Je kon er blijkbaar ook een lekkere warme douche nemen. De ruimte bleek letterlijk bezaaid met dampende drollen en ik schoof bijna onderuit, "ik hoop dat dat slechts een natte sok is", dacht ik in een flits. De fotografe kon zich ondertussen uitleven dat het een lieve lust was. Bij nader inzien heb ik mijn plas ingehouden tot bij die Vieze Gasten. Opdracht volbracht?

tekst: Laurette

foto: Karen

La solution Africaine

Malem, zondag 20 februari 2011

Op deze miezerige zondag ga ik als Schuunschgreiver, met Fixatiever Paul, de buurt in. Al is het te fris om buiten te lopen, toch nemen we het initiatief en stevenen op ons doel af.

Ik wil enerzijds van de Ghanese kerkgemeenschap in Malem, anderzijds van mijn Somalische burens te weten komen welke houding ze aannemen in de impasse van onze regering en haar beleid.

We starten aan de kerk, gewijd aan Onze-Lieve-Vrouw van de Vrede, om er te praten met een aantal Ghanese. Op mijn vraag aan een paar jongeren "Hebben jullie de politieke omwentelingen gevolgd en zo ja, wat denken jullie hiervan?" antwoordt een 18-jarige dat België één moet blijven. "Er mag absoluut geen splitsing komen." Een leraar van de Bijbelles, die passeert, wil de jongeman de mond snoeren en foto's mogen we ook niet nemen.

We luisteren nog naar twee jonge kerels, die hun mening poneren: ze willen geen – nog langere – impasse. Een oudere man wijst ons erop dat ik hen geen vragen mag stellen, omdat zij te

jong zijn, laat staan iets zinnigs te zeggen hebben over politiek.

De Bijbelleraar wil ons wel zelf nog een wijsheid meegeven: "Als twee olifanten vechten, dan trappelen ze de grond onder hen kapot en is alles verwoest."

Een beetje nadenkend over zijn gezegde, gaan we verder richting kerk, waar de ceremonie in volle gang is. We wachten geduldig om enkele kerkgangers te bevragen.

Bij het buitenkomen spreek ik een man met zijn 4-jarig dochttertje aan en vraag of de situatie in België houdbaar is. De man geeft aan dat hij het moeilijk heeft met de afrekening van de personenbelasting en zegt: "Waarom

moet bij de afrekening bijbetaald worden, terwijl mijn werkgever de fiscale lasten al heeft afgehouden? Zoiets is ondenkbaar in Ghana. Met wat we verdienen, is het voor ons telkenmale een opdoffer, het vraagt net te veel aan financiële inspanning."

Vervolgens geraken we in gesprek met Mamma Akos, een zakenvrouw met een winkel vol Afrikaanse specialiteiten in de Dampoortstraat. Haar zaak bestaat nu 8 jaar en draait goed. Het cliënteel komt niet alleen uit de eigen gemeenschap. Haar charme, kookkunst en gemoedelijkheid, die ze deelt met al haar klanten, zijn een begrip! Maar ze is evengoed een moeder, een die kan multitasken als geen ander.

"Zoals de situatie nu is, draait het ook", zegt Mamma Akos, "en de wereld staat niet stil." Ze heeft het niet voor een splitsing in 2, eerder voor één België.

Op zo'n kerkzondag is het een streling voor het oog om naar Malem af te zakken: allen zijn traditioneel uitgedost, de mannen in strak pak en overal kleurrijke kledij. Paul heeft ondertussen de nodige foto's kunnen nemen, de aangesproken personen staan fier te poseren!

Uit de meeste antwoorden hoor ik de stem van een volk met een drang naar structuur, zeker in ons land. In hun thuisland Ghana liep het mis. Ze hoopten in België op hulp, maar evenveel op een leefbaar samenzijn. Voor het tweede deel van de namiddag gaan we op visite bij mijn Somalische burens. Ze ontvangen ons met een bord witte rijst, schapenvlees, wortelen en een lekker sausje. Vooraleer we vragen beginnen stellen, danken we hen voor de gastvrijheid en smullen met graagte de lekkernij op.

Mama Leyla woont met haar 3 kinderen al 8 jaar in Gent. De kinderen studeren graag, sporten en zijn behulpzaam in het huishouden. Twee jaar terug verloor Leyla een kind bij de geboorte. Nu is de stemming opgewekt: er is zonet een jongetje geboren, Jonas genaamd. Het hele gezin is samen in de woonkamer en dat geeft een fijn gevoel. Paul is ondertussen één en al oog voor Leyla en haar baby, hij mag Jonas uitvoerig fotograferen!

Het gezin is afkomstig van Kismaayo, een havenstad aan de Indische Oceaan, aan de monding van de Jubbarivier, in het zuidoosten van Somalië. De stad heeft al een bewogen geschiedenis met verschillende overheersers achter de rug. Tot op heden kent Somalië oorlog, moorden en bloedvergieten. Ook Kismaayo bleef niet gespaard en eiste veel onschuldige slachtoffers. De Somalische burgeroorlog sinds 1986 wordt gekenmerkt door verschillende conflicten, gevechten tussen clans, afscheidingen, inmenging van

de Unie van Islamitische Rechtbanken (wilden een islamitische staat, gebaseerd op de "sharia": wet van God). Soldaten in het ganse land brachten duizenden burgers om. Daarnaast is piraterij langs de Somalische kust sinds de burgeroorlog een ware plaag en een bedreiging voor de internationale scheepvaart. Vluchten was de boodschap, de hele familie was in gevaar. Daarom zijn ze uit Kismaayo via Engeland naar België (Gent) gekomen.

Het thema vluchten en een plaats vinden in een ander land roept vele vragen op.

Wat doet het met een gezin? Vluchten,

“Soms hebben mensen, die vluchten naar een ander continent, geen recht om zich in een ander land thuis te voelen, geen recht op herinneringen.”

om dan in een ander land te wonen, bevrijd van angsten? Moet je de heimwee soms wegduwen? Een herinnering van hun bestaan aldaar is een prachtige zwart-witfoto van brekende golven op het strand van Kismaayo! Je voelt

dat het mensen zijn met hun blik op de einder, geleefd en gedreven door de zee... de voordelen en ook de nadelen.

Wat doet haat en onverdraagzaamheid met mensen? Ze riskeren hun leven. Ze vluchten voor de waanzin, die de burgeroorlog met zich meebracht.

Ze vluchten om in een ander land te wonen, waar hun cultuur toch ongekend is, in de hoop om met hun gezin een toekomst op te bouwen!

Laat het duidelijk zijn: mijn burens zijn hartverwarmend en ze brengen met hun cultuur kleur en geur in mijn omgeving. De Somalische vlag is blauw, de kleur van de Indische Oceaan, met een witte ster in, om de hoop van een heel land te koesteren. Helaas is er net als hier verdeeldheid, maar dan wel met indringende gevolgen voor de onschuldige burgers. Hopelijk is het voor België anders...

Soms hebben mensen, die vluchten naar een ander continent, geen recht om zich in een ander land thuis te voelen, geen recht op herinneringen. Soms dringt het zich in het nieuwe leven op dat je geen verleden noch toekomst hebt.

Je leeft in het nu en ademt je vrijheid in. Je bent gelukkig met je gezin. Je bent blij dat je kinderen hier naar school gaan, sporten en op Gent verliefd worden!

tekst: Greta

foto's: Paul

Een kleinigheid over onveiligheid

't Is moeilijk, zelfs wreed moeilijk, om een interview af te nemen in onze buurt met als thema onveiligheid en eventueel angst naar aanleiding van de tegenwoordige Belgische politieke impasse. En dan moet ik er nog voor zorgen dat ik gedachtesprongen maak die elke lezer kan volgen!

Daarom om de achtergrond te snappen een kleinigheid over mezelf: ik ben een Gentenaar van 54 die zijn jeugd niet in straten heeft beleefd: in 't centrum in de Sint-Jansvest en aan 't Rabot in de Kolveniersgang. Ik ben met de taal "schoon Vlaams" opgevoed en tamelijk streng, plat Gents heb ik thuis nooit gesproken of mogen spreken. En zo komt het dat ik op het einde hier alle je's door ge's en uw's moet vervangen, niet zo raar hè? De Brugse Puurte kende ik als de wijk waar ik naar 't theater kon in de Ooievaarstraat en naar het poppenspel hier in de Haspelstraat. En in die jaren 70 werd ook de studiekeuze maatschappelijk werk populair: mijn zus deed hier stage aan 't Luizengevecht. Mijn opvoeding (alleen onder jongens) zat vol ontzag en ook wel angst voor het onbekende. In plaats van op onderzoek uit te gaan, deed ik vaak bijna slaafs wat de hogergeplaatsten voorstelden, bijvoorbeeld bij de studiekeuze: "Als ge den unief aankunt, móet ge dat doen." Ik koos daarom braaf Germaanse talen aan de Blandijn en naar aanleiding van de verhoging van het inschrijvingsgeld aan de RUG, leerde ik voor het eerst dat verzet en opkomen voor uw rechten van groot belang zijn: met "Brave en ès geen gave, maar nen défaut" zoude ge 't kunnen samenvatten. Als gij, lezer, in uw liefdesleven een (Gentse) dulle griet hebt ontmoet, hebt ge dat ook geleerd. Zoals ge weet staat verzet tegenover overgave en gaat verzet samen met inzet, u engageren. Dat

allemaal terwijl overgave meestal leidt tot isolement, berusting en klaagliedjes en ... het vreemde effect dat anderen denken dat ge tot een elite behoort, terwijl ge dat zo niet aanvoelt noch bedoelt. Dus nu zit ik hier te schrijven als een geëngageerde... om de laatste restjes overgave en aanverwante muizenissen uit het hoofd weg te krijgen. Als ge dus hierna iets leest wat u niet zint, geef een gil, zoek me op en spreek erover, maar blijf er niet mee zitten: ik schrijf ze hier van me af. Allicht zitten er in mijn vierenvijftig jaar oude rugzakje nog resten van vergeelde meningen en oordelen. Medeschrijver Erik en ik gingen sa-

men op pad om stof te vinden voor het thema van dit nummer: de huidige politieke impasse en de eventuele angst erover bij de buurtbewoners. Op mijn eentje zou ik het niet doen: ik ondervind steun aan een compagnon, zelfs als hij niet veel van zeg is. Voor elkaar zijt ge een klankbord en een buffer als ge u als journalist van Ons Kommeere voorstelt.

Onze vangst is mager: het is zondag en koud. Mensen zitten binnen. Maar even voorbij het wijkgezondheidscentrum steekt een man over en we spreken hem aan. Hij stelt zich voor: Mohammed en Marokkaan.

Wat vindt ge van de politiek zonder regering vandaag, Mohammed? Maakt u dat bang?

Nee, niet bang. Ik voel me veilig. Alles in orde. Ik ben hier veilig. Niet bang. Hij is 31 jaar, 5 jaar in Gent en hij woont bij zijn ouders aan 't Weerstandsplein. Ik heb Allah, ik voel me veilig, niet bang. Alles rustig.

Hij legt ons verder uit dat de islam het christendom insluit, omdat daarin Jezus Isa heet. (Ik knik herkendend.) Hij zegt ons ook dat hij tijdelijk arbeidsongeschikt is door een longalergie.

Zijt ge niet bang dat de overheid uw uitkering vermindert?

Nee, niet bang. Ik voel me veilig. Zou ge dus leraar islam willen worden?
Oei, daar zou ik nog heel veel voor moeten studeren.

Ikzelf ontvlucht het soort rust dat ge vindt bij Allah. Ik kan geen verschil zien tussen wat Mohammed suggereert te bezitten en wat ik zelf in mijn jeugd ervoer met Jezus. Mogelijk verwar ik rust met berusting, maar in de mensengeschiedenis zijn de aanprijzers van rust via God of Allah veel te vaak bij oorlogszucht uitgekomen. Enkel bij flitsen in ieders eigen tijd meen ik dat er waarde zit in de befaamde uitspraak van kerkvader Augustinus: "Mijn hart is onrustig tot het rust vindt in U."

We zijn allang de Reinaertstraat ingelopen en Erik wacht bij de ingang van Centrum Reinaert, waar Hoger Streven zijn toneelzaal in de parochiezaal heeft. Mohammed blijft bij ons lopen maar heeft verder weinig meningen: hij nodigt ons uit zelf veel te vertellen, maar daar zijn we niet voor op pad gegaan. We nemen beleefd afscheid en hopen aan de bar van Centrum Reinaert op een goed interview.

Ongeveer 7 jaar houden Jean-Marie en Linda samen de bar open.

Wat vinden jullie van de huidige politieke impasse?

Ho, daar kunt ge weinig tegen of voor doen, nietwaar? In ons beroep zijn we

toch bijna nooit met politiek bezig.

Jean-Marie schakelt vlot over naar een eigen wedervaren met de gemeentepolitiek waar hij woont. Weer loopt ons gespreksthema dus dood. Erik en Jean-Marie gaan door, terwijl ik met Linda nog probeer het thema te beroeren. Ze lanceert de alom gekende zin, die ook maar vanuit de verte ons thema raakt: "Ik ben geen racist, maar ik zou het op den duur worden." Linda geeft enkele anekdotes over hoe het fout loopt met de uitkeringen: hoe een pensioen lager uitvalt dan een leefloon voor een (nieuwe) immigrant. Ik ontmoet bij Linda geen angst, maar eerder kwaadheid, hoewel die ook vermengd is met berusting. De tijd is om, het is vijf uur in de namiddag. We sluiten af in het redactielokaal. Later, op een vrijdagavond, ga ik met Mohammed van de soepbedeling op het plein naar Hukaj in de Phoenixstraat 57. Vildan, zoon van Sherif, en zijn vriend Demaj staan achter de bar en voor het eerst in mijn leven praat ik met Albanezen. Maar ook hier wijken we bijzonder snel van ons thema af.

Geeft de huidige politieke impasse u een onveilig gevoel?

Nee, de wereld in ons café draait gewoon door. Ik ben hier in Gent sinds mijn vier jaar en ben nu twintig en student aan de Artevelde-school... juist ja, dat grote nieuwe gebouw bij het Sint-Pietersplein en het Geuzenhuis. Ik volg er het eerste jaar bedrijfsmanagement, belangrijk voor ons café. We ondervinden geen enkel probleem met aankopen en verkopen in een land zonder regering en de mensen praten er ook niet over.

Ik ervaar een aangename sfeer en

snorrenmannen en bollebozen
het zijn zij die ons vertegenwoordigen
De dokter die ons geneest na het doden
De wijnen serveren en dikke sigaren roken
En elkaar vleidend toespreken, in de geheime kamers
waar de alcohol geuren en tabaksdampen elkaar verdringen.
Waar het stil wordt na het stormen.

freddy

we hebben het nog over hoe het leven in Albanië is.

Mijn gezelschap en ik nemen afscheid en ik beloof een exemplaar van Ons Kommeere binnen te steken als ze verschenen is. Onderweg naar Trafiek kom ik nog Gentenaar Luc van rond de dertig tegen, vertel 'm gauw waar ik vandaan kom en vraag naar zijn mening, meer bepaald over Albanezen.

Geen enkel probleem, meneer. En als er problemen zouden zijn, och, er zijn toch onder alle soorten mensen problemen. Ik zit in de bouw en ik verdien, vind ik, een beetje te weinig! Er is te weinig respect voor 't feit dat ik alle dagen in de hoogte mijn leven riskeer. Wist ge dat het Eagle café aan het Segherspleintje ook uitgebaat wordt door een Albanees?

Ik check mijn bron later op die regenrijke vrijdag van de laatste soepbedeling door Trafiek; het klopt: Eagle café bestaat 3 jaar, de baas heet Ruzhdi en Simona is de jonge gastvrouw. En Rozafa in de Noordstraat is ook van Albanezen.

Vier pogingen om het te hebben over gevoelens van onveiligheid of angst bij buurtbewoners. En even zoveel keren dwaalden we af. Dit verslag van interviews is letterlijk, beste lezer, een kleinigheid over onveiligheid geworden. Met een knipoog naar Ons Kommeere, nummer 2 van 2009: er is nog genoeg zuurstof in onze Brugse Puurte.

tekst: Robin
foto: Sammy

De studies hebben uitgewezen dat Vlamingen en Walen kunnen samen leven.

En dat de patriarchen van het woord nog geen daden geven.

Een cohesie der volkeren dat moet toch kunnen, dus please be cultuur-minded en zijt niet lazy.

Het vuur zit in hen die het voor het zeggen willen hebben, maar helemaal nog niet voor zichzelf kunnen zorgen.

Be respectful voor your own body, en je zal zien dat ieder gezond wil zijn.

De fastfoods en de frituren zijn een domper op onze eetcultuur.

Dus je bent wat je eet.

Je weegt 120 kilo voor je het weet.

Vergeet een keer die vette frieten en eet een Ardense worst.

freddy

Rita mode

Kleding voor hem en haar

Bevrijdingslaan 21
9000 Gent

☎ 09 226 31 49

Handelaars en zelfstandigen

van de Brugse Poort, wenst u ook te adverteren en ons tijdschrift te steunen?

Neem dan contact met ons op. De plaats is beperkt.

Tarieven:

20 € voor 1/8ste pagina

60 € voor 1/2 pagina

90 € voor een volle pagina.

Geïnteresseerd? Geef een sein.

☎ 09 237 04 07

Bij' De Vieze Gasten

b.v.b.a
blazozen optiek

Blazozenstraat 5
9000 Gent
Tel: 09 226 17 24

openingsuren: 9 -12u en 14 -18.30u
zaterdag: 9 -12u

BTW BE 0 420 4 39273 - RPR:GENT

Zoek de **zeven** verschillen

FAVORIET PLEKJE

Je hebt ondermeer rode ballen, gele ballen, zwarte ballen.

Kegels komen slechts in één kleur, die dan nog niet eens een kleur is.

Het is echter niet zeker dat uiterlijke overeenkomsten zorgen voor meer samenhang: bij kegels is het vaak ieder voor zich. Ballen lijken toch meer samen te werken: met twee haal je steeds betere resultaten dan met één. Wat nu ook niet wil zeggen dat 1 bal niet voor gewenst resultaat kan zorgen.

Maar misschien is dat samenwerken slechts schijn, want ze willen allen het meest opvallen met hun oogverblindende, felle kleuren. Dat is niet erg. Dat is des ballens.

Zijn we tegen of voor elkaar? Zijn we er voor elkaar?

En wij, de witte penen, misschien houden we elkaar wel recht, staan we schouder aan schouder, één front tegen de massieve nakende balwassing.

Maar ik dwaal af en dat is niet iets dat je ongestraft doet in mijn branche.

Dat is precies waar ik het over wil hebben: niet afdwalen, van een eigen favoriete plek.

Ik sta er vaak, ik sta er soms lang, ik sta er graag. Ik verlaat mijn plekje bijna nooit, en dan alleen nog maar voor even.

(Soms denk ik: een beetje als een koe met vrije uitloop, altijd in de wei. Maar wat weet ik van koeien?)

Mijn beweegruimte is dan wel beperkt, maar ik weet: als ik hier val, dan word ik recht geholpen, elders kan dat anders zijn.

En dat maakt me wat bang, want binnenkort is het gedaan met m'n veilige haven, alles rond mij zal verdwijnen, geen thuis meer. Dat mijn staande bestaan eindigt, is niet waarschijnlijk maar 't zal toch niet meer hetzelfde zijn.

Met wie moet ik samenwerken, tegen wie zal ik strijden, hoe stabiel zal ik richting hemel wijzen? Welke ballen zal ik moeten trotseren? Angst is er niet, maar vragen zijn er te over.

Volgende maand sluit Bowling De Meibloem de deuren. Dan is het gedaan met mijn favoriet glad plekje. Kom mij, nederige, onstandvastige kegel, bezoeken nu het nog kan. Derde baan van links. Gooi je ballen niet te hard. Dank.

foto: Bart

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERKE

De Vlaamse vuilzak in zijn twitterend geel/zwart als symbool voor het verdriet van België. Kan het schoner. Zelfs Claus had dit niet beter kunnen bedenken. 279 dagen intussen; we zijn het aantal dagen ‘zakdoekje leggen, niemand zeggen’ moeten gaan opzoeken want het regeringsvormen is intussen geen voorpaginanieuws meer. Alles went. Wanneer zegt er nu iemand het verlossende ‘faites vos yeux, rien ne va plus’? Wanneer gaan ze naar elkaar kijken en elkaar zien? Kakelen en brullen brengt niets op, zo blijkt. Tijd om naar onszelf te kijken, een lopende zaak is niet te vergelijken met een lopende neus maar ze kunnen alle 2 lastig zijn als het erop aan komt.

Gouden Raed van de Zusjes Tijsebaert ...

-Lopende zaak 1: het verdelen van de muizen-

De zusjes sturen ons onderstaande, in 't schuin getypt:

“Lang geleden hoorde ik van een “collega-stroper-boswachter” een goed middelje om muizen weg te jagen: vang één muis en steek ze in huis in brand. Ik vond dat nogal een lugubere oplossing dus ben ik zelf maar op zoek gegaan naar andere mildere middelen.

Een kat: de geur van de kat houdt de muizen weg, dit testte ik uit. Een vriendin had muizen, ik leende haar mijn poes voor een 14-tal dagen en inderdaad geen muizen meer.

En dan zijn er nog muizenkorrels, vergiftigd graan, opletten voor kindjes!! Goed wegzetten waar enkel muizen bij kunnen en niet steeds gaan controleren, rustig afwachten tot de mensengeur weg is. Deze dode muizen drogen gewoon uit. Muizenvalletjes in alle modellen, maar het kooitje waar ze levend in gevangen worden is niet zo interessant: ik vond er een muis dood in; gestorven door angstaanval en ook eentje dat voor mijn ogen zomaar tussen de tralies ontsnapte. De klapvalletjes: je kan er van alles in vastzetten, ik deed kaas natuurlijk, brood, chocolade, prinsessenboontjes, alles wat eetbaar is kan geprobeerd worden. Deze muizen opruimen. En ooit vond ik een oud molenaarsmiddelje: vul het centrum van een diep bord met gips, daar rond leg je bloem en ernaast zet je een kommetje water. De muis eet van het meel, door gulzig te zijn eet ze ook gips, ze krijgt dorst, drinkt en het gips wordt hard met alle gevolgen vandien. Deze muizen worden nogal hard.”

Laat de Kommeere duidelijk aan zijn lezers stellen dat we ons distantiëren van dergelijke lugubere zogenaamde ‘oplossingen’ en we hier dan ook geen verder commentaar op wensen te geven.

De mens en zijn taal ...

-Lopende zaak 3bis: de Vlaamsche taal-

Navelstaren, navel en staren op één hoop. Het lijkt wel een politiek debat.

navel: rond knopje in het midden van den buik van mensch of dier

staren: strak voor zich uitkijken

Bron: ‘Beknopt Woordenboek der Nederlandsche Taal’ van MANHAVE, 4e druk 1898.

Gooi die 2 bij elkaar en je krijgt ‘navelstaren’ zijnde: opgaan in het nadenken over zichzelf.

Absoluut niet te verwarren met ‘de hand in eigen boezem steken’ zijnde: zijn geweten onderzoeken op eigen schuld.

Prangende Vragen ...

-Lopende zaak 3tris: praktijkervaring-

Het navelstaren (‘opgaan in het nadenken over zichzelf’, weetwel) in de praktijk: wat betekent ‘Els’?

els: katjesdragende boom, met bruine schors en kleverige donkergroene bladeren, die sterk uitkomende nerven vertonen.

els: priem, gereedschap om kleine, ondiepe gaatjes in een voorwerp te prikken.

ELS: East London Airport.

Els: een likeur uit Limburg.

ELS: een basisschool, uitsluitend bestemd voor de Nederlandse gemeenschap in Nederlands-Indië.

ELS: Ejército Libertador del Sur, het rebellenleger van Emiliano Zapata tijdens de Mexicaanse Revolutie.

Els: een meisjesnaam en afkorting van Elisabeth of Elizabeth.

Bron: ‘Modern Woordenboek en Atlas’ van VERSCHUEREN, 2 druk 1965.

Eervolle vermelding ...

-Lopende zaak 24 dossier A: lijstduwers-

Voor diegenen die na het navelstaren nog in staat zijn om met opgeheven hoofd en open blik de wereld in te kijken.

Het zwarte schaap voor de komende maanden ...

-Lopende zaak 55bis: de wisselbeker-

Al de kinesisten die massa's werk zullen krijgen eens de navelstaarders hun hoofd weer verplicht rechttop tussen hun schouders gaan moeten dragen.

Maakt ge uzelf belachelijk ...

-Lopende zaak 59: voorkeurslijsten-

... als ge niet wilt plooiën omdat ge denkt dat ge gelijk hebt?

... als ge iedereen te pas en te onpas rond de oren slaat met Latijns gewauwel terwijl ge 't eigenlijk zelf ook niet echt verstaat?

... als ge en plein public de slappe lach krijgt om iets dat niemand anders grappig vindt?

... als ge Frans leert en u daar dik voor laat betalen?

... als ge een strikje boven een plastron prefereert?

... als ge al 279 dagen blijft beweren dat er ruimte is voor ne goeie babbel maar er nooit toe komt om eindelijk eens een datum te fixeren?

... als ge niet kunt kiezen tussen ‘hesp’ of ‘jambon’?

... als ge ja hoest en u verslikt in een weggemoffelde ‘non’?

tekst: Els

Buurtraad Brugse Poort:

WABLIEF?

Al meer dan 10 jaar ijvert de Buurtraad voor een leefbare wijk. Toch weten veel Brugse Poorters niet dat we bestaan.

Wat is een buurtraad eigenlijk?

- ★ Het is een bewonersgroep met mensen zoals jij en ik. De buurtraad signaleert pijnpunten, wisselt info uit en doet voorstellen aan de stad Gent. De Buurtraad kan niets opleggen maar wel druk uitoefenen om met de verzuchtingen van de wijk rekening te houden.
- ★ De vergaderingen gaan driemaandelijks door op een avond in de week.
- ★ De bewoners staan niet alleen. Zij worden ondersteund door Samenlevingsopbouw Gent en de cel Gebiedsgerichte werking stad Gent.

Welke thema's komen aan bod?

- ★ Geveltuintjes, sluikstorten, overlast, initiatieven van verenigingen... het komt allemaal op de agenda.
- ★ Het Groene Valleipark kwam er onder aanhoudende druk van de Actiegroep Groene Vallei Groen, de Buurtraad en vele sympathisanten.
- ★ Afgelopen jaren is er veel energie gegaan naar het project ‘Zuurstof voor de Brugse Poort’. Zo drongen we aan op een goede begeleiding van onteigende gezinnen, een verhuispremie en maatregelen rond veiligheid, sociale controle, isolatie en groenvoorziening bij de nieuwe woningen.
- ★ Momenteel werkt de buurtraad met steun van ‘Wijk aan zet’ een project uit rond verkeersveiligheid in samenwerking met de scholen.

Moet ik kunnen babbelen als een advocaat om lid te zijn van de buurtraad?

Beslist niet. Veel belangrijker is dat je bekommerd bent om de wijk, en weet wat leeft bij de mensen. Vanuit een positieve en neutrale ingesteldheid proberen we op een democratische manier iets te bereiken.

De buurtraad is geen eiland

In de buurt zijn heel wat organisaties actief. Samenlevingsopbouw, jeugdverenigingen, het kringloopcentrum, de Vieze Gasten, het buurtwerk, buurtcomités... Ook daar spannen vele enthousiaste mensen zich in voor de wijk.

Open ontmoeting

De buurtraad is dus maar één van de vele spelers op het veld en wil in de toekomst meer samenwerken met die partners.

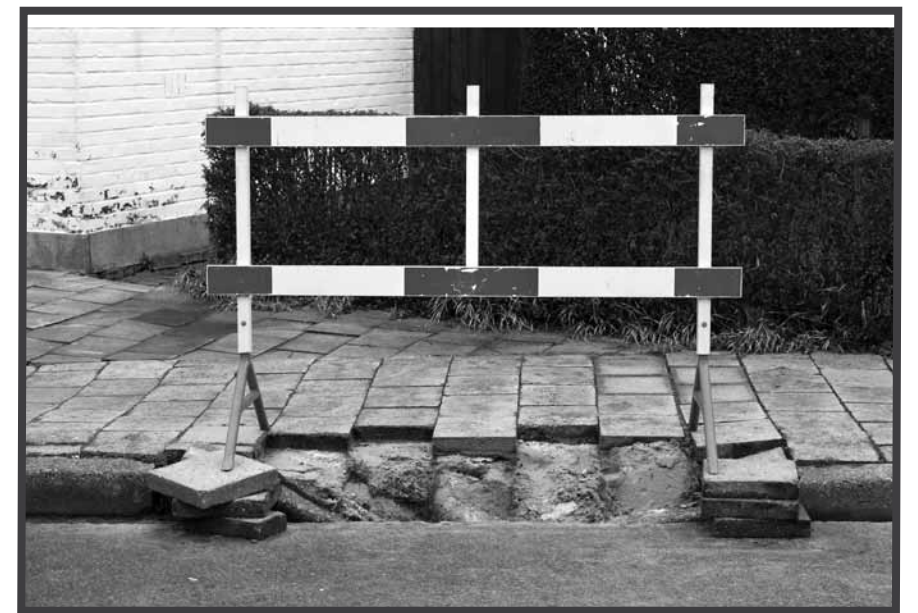
Ben je geïnteresseerd om op een informele manier mensen van de buurtraad te ontmoeten? Of misschien aan te sluiten of samen te werken? Aarzel dan niet en kom vrijblijvend naar het Open Ontmoetingsmoment op woensdag 11 mei om 20u in zaal De Ooievaar (Kokerpark).

Info

katrien.boone@samenlevingsopbouw.be - T. 09/216 64 60
ilse.vanwambeke@gent.be - T. 09/266 82 51

tekst: Danielle

foto: Marie

BINK VAN DE MAAND

Kamiel in België: 5 twaalfden van een jaar oud, overlever van aardbevingen, onafgewerkte grappen, orkanen, vuile luiers, tsunami's, burengerucht, kernrampen, groeischeuten, overstromingen en verbeterde melkconcurrentie. Kamiel heeft ervaring, maar wat hij nog niet heeft meegemaakt: een regering. Kamiel voor Keizer (en dames en heren, opgelet: hij is vrijgezel)!

foto: Sammy